

vendighed, som Ledelsen mente forelaa. Det er altsaa ikke en Erobring fra Arbejdernes Side, som skal opgives, men det er noget, som Arbejderne ikke have stillet Krav om. Hærens civile Arbejdere have en forholdsvis lang Arbejdstid, 10 Timer eller derover, og de nære et stærkt Ønske om at faa den forkortet til 9 eller 9 $\frac{1}{4}$ Time. I Betragtning af, at Arbejdet er anstrengende, og at Arbejdstiden i private Virksomheder af tilsvarende Art er 9 eller lidt over 9 Timer, tror jeg ikke, denne Fordring er ubillig. Men jeg kan indse, at hvis Forsvarsministeren, under hvem begge de to Administrationsgrene ligge, opfylder den ene Fordring og gaar ned fra 10 til 9 Timer, vil han næste Aar møde en anden Fordring, nemlig om at gaa ned fra 9 til 8 Timer, fordi man paa Orlogsværftet har 8 Timers Arbejdsdag. Og her er min, og jeg tror at turde sige min Gruppens, Stilling den, at vi, som det borgerlige Samfund i det hele taget, ikke sympatisere med Kravet om den stærkt forkortede Arbejdstid, og vi ville derfor finde det rigtigt og støtte Ministeren, hvis han fastholder, at begge hans Administrationsgrene bør have en ensartet Arbejdstid. Hvis altsaa Ministeren opfylder Hærens Arbejderes Krav og gaar til 9 Timers Arbejdstid, anser jeg det for ganske nødvendigt, at han fastholder, at Marinens Arbejdere maa stilles paa samme Maade. Jeg kan for mit Vedkommende sige, og jeg tror at turde sige det ogsaa paa min Gruppens Vegne, at vi ere villige til at støtte Arbejdet for at forbedre Arbejdernes Kaar i begge de to Etater, men vi mene samtidig at maatte sige til Orlogsværftets Arbejdere: I maa, naar I virkelig ville jeres eget og jeres Kollegers Vel, gaa ind paa det, som Ministeren har foreslaet: at der gennemføres en ensartet Arbejdstid i begge Etater og en deraf følgende Lønforhøjelse blandt Flaadens Arbejdere. Kan man ikke gaa ind paa det, er Kravet ikke alvorligt ment. Men jeg mener, at man kan gaa ind paa det, netop fordi den kortere Arbejdstid ikke er et opfyldt Arbejderkrav, men noget, som i sin Tid er bestemt ganske udenfor Arbejdernes Rækker.

Vi kunne jo alle være enige om, at en Dagløn af 3 Kr. eller under 3 Kr. er meget lille, og vi kunne for saa vidt alle slutte os til de stærke Ord, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) brugte: at det kan eller bør man ikke byde noget Menneske. Men hvis det skal slaas fast, rækker det vidt. Jeg vil gøre op-

mærksom paa, at efter Industritællingen i 1906 har Statens statistiske Bureau foretaget Detailopgørelser i forskellige Retninger, ogsaa med Hensyn til Arbejdslønnen, og deraf fremgaar det, at Arbejdslønnen for Arbejdsmænd gennemsnitlig hele Landet over er 18 Kr. ugentlig, i København noget højere. Af Arbejdsmændene her i Landet er der 17 pCt., som have 15 Kr. eller derunder, og 70 pCt., som have mellem 16 og 25 Kr. Mellem 16 og 25 Kr. ligge altsaa ogsaa disse Lønninger, som vi alle ville sige i og for sig ere alt for lave til, at Mennesker kunne leve af dem. Men dersom vi skulle slaad det fast fra Statens Side, vil det betyde, at vi skulle reformere Samfundet og Samfundets Maade at lønne Arbejde paa i en saadan Grad, at vi ikke slippe med de 20,000 Kr., som her ere foreslaaede til hvert af Ministerierne, der skal noget ganske anderledes til, det er en ganske anderledes stor Mangel, som er til Stede, hvis det er en Mangel. Naturligvis har man ogsaa, naar man vil ræsonnere mere med Forstanden og mindre med Følelsen, end det ærede Medlem gjorde, Lov at henviser til, at Forholdet jo ikke er det, at disse Pladser til 3 Kr. eller under 3 Kr. staa tomme, fordi ingen vil tage imod dem, men det er tværtimod saadan — ulykkeligvis, kunne vi godt sige, men saadanne ere Forholdene i Samfundet —, at de søges, at der er Rift om dem, og det kunde hænde, at en Minister, der jo ogsaa skal varetage Statskassens Interesse, med Rette kunde blive angreben, hvis han gik til Forhøjelser, som han ikke behøvede at gaa til, fordi der maaske er 10 for 1, der gerne vilde modtage den uforhøjede Løn. Det er ogsaa noget, vi skulle tage et rimeligt Hensyn til. Vi ville dog allesammen gerne være med til en Forhøjelse, hvor det er rimeligt. Men saa bør man modtage det Forslag, som er fremsat af Marineministeren tidligere, at man paa Orlogsværftet gaar op til 9 Timers Arbejdsdag og — vil jeg tilføje — for Hærens Arbejderes Vedkommende gaar ned til 9 Timer. Derved bliver Stillingen ens i de to Etater, og den Lønforhøjelse, som Ministeren paa Grundlag deraf har tilbudt Marinens Arbejdere, vil da kunne gennemføres, en Lønforhøjelse, der straks med eet Slag vil bringe dem dels op i Toppen af, dels endogsaa over de 70 pCt. af Arbejdsmændene, som have mellem 16 og 25 Kr. om Ugen. Det er efter den anførte Statistik fra 1906 kun 13 pCt. af Landets Arbejdsmænd, der have